

general și cele stabilite în alte state membre atunci când acestea din urmă urmăresc alte obiective decât cele prevăzute prin propria sa legislație. În această privință, dreptul comunitar nu impune statelor membre să asigure că organismele străine recunoscute ca fiind de interes general în statul membru de origine beneficiază în mod automat de aceeași recunoaștere pe teritoriul lor. Cu toate acestea, un organism stabilit într-un stat membru și care îndeplinește condițiile impuse de un alt stat membru pentru acordarea de avantaje fiscale se află, în ceea ce privește acordarea de către acest din urmă stat membru a unor avantaje fiscale pentru încurajarea activităților respective de interes general, într-o situație comparabilă cu cea a organismelor recunoscute ca fiind de interes general și care sunt stabilite în acest din urmă stat membru.

Pe de altă parte, în măsura în care nimic nu împiedică autoritățile fiscale ale statului membru de impunere să ceară unei persoane impozabile care dorește să obțină deductibilitatea fiscală a donațiilor efectuate în beneficiul unor organisme stabilite într-un alt stat membru să prezinte documentele justificative relevante, acest stat membru de impunere nu poate invoca necesitatea de a asigura eficacitatea controalelor fiscale pentru a justifica o reglementare națională care împiedică în mod absolut persoana impozabilă să aducă astfel de dovezi. În acest context, înainte de a acorda o scutire fiscală unui organism stabilit și recunoscut ca fiind de interes general într-un alt stat membru, un stat membru este autorizat să aplice măsuri care să îi permită să verifice, în mod clar și precis, dacă acest organism îndeplinește condițiile cerute de reglemen-

țarea națională pentru a beneficia de această scutire, precum și să controleze administrarea sa efectivă. În schimb, eventualele inconveniente administrative care ar decurge din faptul că astfel de organisme sunt stabilite într-un alt stat membru nu sunt suficiente pentru a justifica un refuz din partea autorităților statului respectiv de a acorda acestor organisme aceleași scutiri fiscale ca și organismelor naționale de același tip. Aceasta se aplică de asemenea în cazul unei persoane impozabile care solicită într-un stat membru deductibilitatea fiscală a unei donații făcute în favoarea unui organism stabilit și recunoscut ca fiind de interes general într-un alt stat membru.

În plus, în temeiul Directivei 77/799 privind asistența reciprocă acordată de către autoritățile competente ale statelor membre în domeniul impozitării directe și indirecte, autoritățile fiscale respective se pot adresa autorităților unui alt stat membru pentru a obține orice informație care se dovedește necesară pentru stabilirea corectă a impozitului unei persoane impozabile. Cu toate acestea, directiva respectivă nu afectează în niciun mod competența autorităților competente ale statului membru al donatorului de a aprecia, în special, dacă sunt îndeplinite condițiile cărora le este subordonată, prin această legislație, acordarea unui avantaj fiscal. Astfel, în ceea ce privește un organism stabilit și recunoscut ca fiind de interes general într-un alt stat membru, statul membru al donatorului nu trebuie să acorde un tratament fiscal identic celui aplicat donațiilor făcute organismelor naționale decât dacă acest organism îndeplinește condițiile stabilite prin legislația

acestui din urmă stat membru pentru acordarea de avantaje fiscale, printre care se numără urmărirea unor obiective identice cu cele promovate de legislația fiscală a statului membru respectiv. Autorităților naționale competente, inclusiv instanțelor naționale, le revine obligația să verifice dacă, în conformitate cu normele de drept național, s-a făcut dovada respectării condițiilor impuse de acest stat membru pentru acordarea avantajului fiscal în discuție.

În sfârșit, un stat membru nu poate nici să excludă acordarea de avantaje fiscale pentru donațiile făcute în favoarea unui organism stabilit și recunoscut ca fiind de interes general într-un alt stat membru pentru simplul motiv că, în raport cu astfel de organisme, autoritățile fiscale ale

primului stat membru nu dispun de posibilitatea de a verifica la fața locului respectarea cerințelor pe care le impune legislația lor fiscală.

În ceea ce privește organismele de interes general situate într-o țară terță, în principiu, este legitim ca statul membru de impunere să refuze acordarea unui astfel de avantaj fiscal dacă, în special din cauza lipsei unei obligații convenționale a acestei țări terțe de a furniza informații, se dovedește imposibilă obținerea informațiilor necesare de la țara respectivă.

(a se vedea punctele 38, 39, 47, 48, 50, 55, 56, 60, 61, 63, 66, 70 și 72 și dispozitiv 2)

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL

PAOLO MENGOZZI

prezentate la 14 octombrie 2008¹**I — Introducere**

1. În prezenta cauză, Curții i se solicită, în esență, să stabilească dacă o donație în natură efectuată de un rezident al unui stat membru în favoarea unui organism² străin recunoscut ca fiind de interes general în statul membru de origine al acestuia intră sub incidența dispozițiilor Tratatului CE referitoare la libera circulație a capitalurilor și, dacă este cazul, dacă statul membru de reședință al donatorului poate, fără a încălca articolele 56 CE și 58 CE, să supună deducerea fiscală a unei asemenea donații condiției ca aceasta să se realizeze în favoarea unui organism situat pe teritoriul său.

2. Această cerere a fost formulată de Bundesfinanzhof (Germania) în cadrul unui litigiu între domnul Persche și Finanzamt Lüdenscheid (centrul de impozitare din Lüdenscheid, denumit în continuare „Finanzamt”) cu privire la deductibilitatea fiscală a unei donații în natură efectuate în favoarea unui organism situat în Portugalia și recunoscut ca fiind de interes general în acest stat membru, în cadrul impozitării veniturilor reclaman-tului din acțiunea principală pentru anul 2003.

¹ — Limba originală: franceza.

² — În prezentele concluzii, acest termen este utilizat cu un sens generic, cu alte cuvinte în special independent de statutul public sau privat pe care îl are această entitate în temeiul dreptului național.

II — Cadrul juridic*A — Dreptul comunitar*

3. În temeiul articolului 56 alineatul (1) CE, sunt interzise orice restricții privind circulația capitalurilor între statele membre, precum și între statele membre și țările terțe.

4. Articolul 58 alineatul (1) CE prevede:

„Articolul 56 nu aduce atingere dreptului statelor membre:

- (a) de a aplica dispozițiile incidente ale legislațiilor fiscale care stabilesc o distincție între contribuabilii care nu se găsesc în aceeași situație în ceea ce privește reședința lor sau locul unde capitalurile lor au fost investite;

(b) de a adopta toate măsurile necesare pentru a combate încălcarea actelor lor cu putere de lege și a normelor lor administrative, în special în domeniul fiscal sau al supravegherii prudențiale a instituțiilor financiare, [...] ori de a adopta măsuri justificate de motive de ordine publică sau siguranță publică.”

care să le permită să efectueze o evaluare corectă a impozitelor pe venit și a taxelor pe capital [...].”

5. Articolul 58 alineatul (3) CE prevede că măsurile și procedurile menționate la alineatul (1) nu trebuie să constituie un mijloc de discriminare arbitrară și nici o restrângere disimulată a liberei circulații a capitalurilor și plăților, astfel cum este aceasta definită la articolul 56 CE.

7. Articolul 2 din Directiva 77/799 prevede:

„(1) În anumite situații, autoritatea competentă a unui stat membru poate solicita autorității competente a altui stat membru să înainteze informațiile menționate la articolul 1 alineatul (1). Autoritatea competentă a statului solicitat nu este obligată să răspundă solicitării dacă autoritatea competentă a statului solicitant nu a epuizat sursele proprii de informații care puteau fi utilizate, potrivit împrejurărilor, pentru a obține informațiile solicitate fără riscul de a pune în pericol obținerea rezultatului căutat.

6. Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 77/799/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă acordată de către autoritățile competente ale statelor membre în domeniul impozitării directe³, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse⁴ (denumită în continuare „Directiva 77/799”), prevede:

(2) Pentru a prezenta informațiile menționate la alineatul (1), autoritatea competentă a statului membru solicitat organizează orice investigații necesare pentru a obține astfel de informații.”

„În conformitate cu dispozițiile prezentei directive, autoritățile competente ale statelor membre fac schimb de orice fel de informații

8. Articolul 8 din Directiva 77/799 prevede:

„(1) Prezenta directivă nu impune obligația de a se întreprinde cercetări sau de a se furniza

3 — JO L 336, p. 15, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 21.

4 — JO L 76, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 129.